

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

Изх. № 1219/2018 г.
гр. София, 30.04 2018 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 1/2018 Г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С Определение от 27.03.2018 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на петчленния състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл.193, ал.6 от Закона за съдебната власт /обн. – ДВ, бр.64 от 07.08.2007 г., посл.изм. и доп. - ДВ, бр.15 от 16.02.2018 г./ поради противоречие с чл.4, ал.1, чл.5, ал.1 и чл.6, ал.2 от Конституцията.

Съгласно предоставената ми възможност изразявам становище, че искането е неоснователно.

Самостоятелната и независима кадрова политика на съдебната власт се осъществява от съдийската, съответно прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет /чл.129 от Конституцията/, чиито правомощия, както и тези на Пленума на Висша съдебен съвет, са регламентирани в чл.130а и чл.130б от Конституцията.

Съгласно чл.133 от Конституцията, условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, прокурорите и следователите, както и за осъществяване на тяхната отговорност се уреждат със закон – Закона за съдебната власт.

Процедурите за заемане на длъжност в органите на съдебната власт са

уредени в раздел II и раздел IIa на глава 9 от този закон, включващи и атакуваната пред Конституционния съд разпоредба на чл.193, ал.6.

В чл.193, ал. 6 от Закона за съдебната власт е въведена възможност в срок от девет месеца от приключване на предходна конкурсна процедура, с решение на съответната колегия на Висшия съдебен съвет и при наличие на освободена длъжност в орган на съдебната власт, тази колегия да назначи следващия по ред кандидат, участвал в конкурса за повишаване или преместване, ако той е получил оценка не по-ниска от много добър „5.00“.

Систематичното място на тази разпоредба в раздел IIa „Конкурс за повишаване в длъжност и за преместване на съдия, прокурор и следовател в органите на съдебната власт“ на ЗСВ и употребеното понятие „*предходната*“ дава основание да се приеме, че законодателят е имал предвид конкурс, проведен по установения пред 2016 г. нов ред и съобразно новите условия, изисквания към кандидатите и критерии за оценяване и класиране, различни от тези разписани в отменените разпоредби на закона.

В преходните и заключителни разпоредби не е предвидена възможност за относимост на посочената разпоредба към заварените случаи на неприключили конкурси, които съгласно § 210 от тези разпоредби на Закона за съдебната власт приключват по досегашния ред.

Разпоредбата на чл.193, ал. 6 от Закона за съдебната власт /ДВ, бр.62 от 09.08.2016 г./ следва да се прилага само по отношение на конкурсните процедури започнали след нейното въвеждане с изменението и допълнението на закона.

Разписаната процедура е регламентирана в Закона за съдебната власт и не елиминира конкурсното начало при повишаване или преместване на магистратите, а дава възможност за по-гъвкав подход при усвояване на освободените щатни длъжности от кандидати, участвали в съответен конкурс.

Оспорената разпоредба е ясно формулирана, не създава предпоставки за различно тълкуване и проблеми при прилагането, както и не създава конституционно нетърпима привилегия.

Неоснователни са доводите за противоречие на чл.193, ал. 6 от Закона за съдебната власт с принципа за равенство на гражданите пред закона, регламентиран в чл.6, ал. 2 КРБ. Оспорваната норма не води до недопустими от Конституцията ограничения и привилегии, които да са основани на изчерпателно посочените раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Поставеният в искането на Петчленен състав на Върховния

административен съд проблем по-скоро сочи на неблагоприятия, свързани с приложението на чл.193, ал. 6 от Закона за съдебната власт посредством § 6 от Наредба № 1 от 09.02.2017 г. за конкурсите за магистрати и за избор на административни ръководители в органите на съдебната власт, приета с решение на Пленума на Висшия съдебен съвет по протокол № 5 от 09.02.2017 г. /обн. ДВ, бр. 17 от 21.02.2017 г./ - по отношение на всички конкурсни процедури, приключили по реда преди изменението на закона през 2016 г.

В чл. 43 от този подзаконов нормативен акт е разписан регламента за приложението на чл.193, ал.6 от Закона за съдебната власт, а с преходната разпоредба на § 6 се урежда прилагането му спрямо висящи правоотношения и се предава обратна сила на акта.

Законосъобразността на посочения § 6 от ПЗРЗИДЗСВ не се обуславя от противоконституционност на чл.193, ал. 6 от Закона за съдебната власт, която няма пряко отношение към предмета на разглеждания спор по административно дело № 8285/2018 г. по описа на Върховния административен съд, във връзка с което е направено искането до Конституционния съд.

Предвид изложеното, предлагам да приемете искането за неоснователно.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

СОТИР ЦАЦАРОВ